

na la cita de Parassols a. 1217, supra (però pot ser catalanització errònia d'un *Seguril(i)is* baix llatí).

Seidia, V. *Saidia* *SeidóBini(s)~*, V. *La Saida*

SEYLLA i SEDILLA

Dos llocs antics del nostre Nord-est, que examinem junts per llur similitud i per la versemblança que l'un i l'altre.

1) *Seillà*, llogaret de Conflent, agre. a Finestret: *Sahilla* grafia poc respectable dels mapes francesos i de Ponsich.

MENCIONS ANT. 1337: *Cisilano* (Alart, *Stils de Villefranche de Cfl.*, 37), que Ponsich canvià en *G. de Cesillano*, datat 1338; i potser és el mateix; 1395: *Sesillia* (Alart, *Doc. Géogr. Hist.*, 27); Ponsich (*Top.*, 106) hi afegeix: 1267: *Cesillanum*; 1359: *Sesilla*; 1750 *Seillà*.¹

2) *Sedillà*, lloc i ant. parr. avui desapareguts, en el Baix Empordà, te. de Foixà (GGC, 610 i mapa Coello): a la dr. del Ter, entre Verges i St. Llorenç de les Arenes.

MENCIONS ANT. 1221: parr. de St. Romà de *Cidiliano*: Monsalv. xvii, 17; i Botet, *BABL* iv, 484, el qual hi afegeix *Sidilianum* aa. 1226 i 1323 (*BABL* iv, 418, 479), i en reg.: *Sidillà* 1229 i 1236, pp. 504, 507.

ETIM. És clar que són derivats en -IANUM del tipus dels noms de predis derivats d'un NP romà. Descarto la idea que vinguin d'un NP germànic com *Sidila* (del tipus corrent en -ILA), per més que veiem aquest NP en un doc. de 943 referent a Salses (en Alart, *Cart. Rouss.*, 3) car s'hi oposa la *l* palatal dels dos noms, que suposa -LIA- inequívocament. No és clar, però, quin sigui el nom romà concret. Com que és corrent que una -CI- intervocàlica estigui representada per *θ* en els segles XII-XIII; i, d'altra banda, pot aparèixer com -z- en rossellonès, i després caure, podem pensar en CAECILIUS nom tan vivaç: ens hi induiria la grafia amb C- de les mencions de (1) aa. 1267 i 1338, però en el (2) la C- que només consta en el doc. de 1221, està desmentida per les altres 4 cites del (2), no menys antigues i per les altres 3 del (1).

La S-, doncs, predomina. Això ens decanta cap a SEDILIUS, proposat per Aebischer (*Topon. Cat.*, p. 78): la -D- alterna normalment com -z- o zero en rossellonès; i no s'hi oposen les dades del (2), encara que hagués de perdre's a l'Empordà, perquè totes les dades del (2) són en baix llatí i d'un nom antiquat. SEDILIUS que està documentat en Schulze, 444, pertany a una arrel productiva en la llengua, i Schulze combina aquest nom amb altres d'aquest radical (pp. 154, 231), com *Sedulatus*, p. 93, i *Sedius*. No seria possible partir del grup de *Setius*, que hem vist a l'art. *Seana*, i Skok, en troba derivats en -ACUM, del tipus SETILIUS (§ 291) a la Dordogne i a la H-Gar. Però és impossible en terra catalana perquè la -T- hauria restat com -d- i no -z- o zero.

¹ Encara que Alart (*Bu. Sa. Pyr. Or.* x, 83) i Pon-

sich ho admetin, com dada possible, no degué ser això, sinó una localitat diferent un «villare *Erzillano*», hapax de 1011 citat darrere Rigardà, Arenyanes i Glorianes i seguit de Vallestàvia i Vallmanya (*MarcaH.*, col. 981.25): context que sembla indicar un lloc uns k. més a l'E. o SE. que Finestret. En tot cas és evident que és forma incompatible fonèticament amb *Seillà*, que no pot orientar per a l'origen d'aquest. Aebischer (*Top.*, 88) li postulava una base derivada de *Arcius* o de *Hercennius*, òbviament inaplicables al nostre.

Seiman, V. *Sellemana* *Seiol*, -ols, V. *Saiol* *Seix*, *Seixa*, *Seixet*, *Seixo*, *Seixol*, *Seixuet*, V. *Sas* *Seixa*, V. S- (misc. moss.) *Sejà(r)*, *Sejasses*, V. *Sitja* *Selja*, V. *Selva del Camp*, s. v. *Selva*

SELL (i var. SILL i SELLO)

Designant paratges encinglerats, a l'alta muntanya, en els Pirineus centrals.

El *Selh dera Baco*, a la banda aranesa i luixonesa, és el que els de Benasc anomenen *El Cillo de la Vaca*, carena cantelluda i quasi penya-segada. *Els Cells*, al te. Cardet, penyes a la baixa Vall de Boí (xiii, 172). *Sellnegre*, costa rosta de muntanya, i font on neix el riu Valiri, a Avellanós (alt Bòsia, pall.). També estent-se per l'Urgellet. Sengles *Serrat del Sél* a Gramós i a Cabo (enqs. de 1957), molt rocosos. Alguns, encara més enllà al'Est. *El Sél* a la vall de Querol, te. Portè, damunt la carretera que s'enfila al Port de Pimorent en ràpids revolts (és l'últim: el *retorn* dels Cirerers, xxiii, 9). I *Sill* arriba encara més enllà, car tinc nota d'un *Cill* a l'alt Conflent.

L'antiguitat d'aquest terme es veu per la forma precatalana que en conserva en *Serrat del Sél*, a Taüll, el que baixa recte avall de la Pala de Torllussà (42°29' × 4°33', *TVBoí* ii, 19).

Del conjunt resulta que l'ETIM. principal és CINGŪLUM 'cingle', amb GL > gl, a la manera ribagorçana, amb reducció de *enql* a *el*: pogué ajudar-hi el parònim CĪLIUM 'cella', aplicat per comparació al ressalt que veiem des de baix, dalt del cap d'una muntanya (la *ceja del monte* anotava jo en el Bierzo i en els Andes); i potser també hi influí *Sella* (art. següent). I l'exposició de tot el conjunt, amb pro i contra, en *DECat* vii, 602b1-23 i cf. b26-6, *PVArGc*, 69,3. La palatalització de GL (com la de CL etc.) és un fet antic sobretot de Ribagorça, però altre temps degué estendre's molt més, pels Pirineus centrals, sobretot en el parlar dels pastors.

SELLA

Poble de la Marina valenciana, uns 10 k. terra endins de la Vila Joiosa, al peu de la Serra d'Aitana.

PRON.: *séla*, oït allí en l'enq. de 1963 (xxxv, 100-106). *Sella*, amb gentilici *sellardos*, MGadea (*Terra del*